

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τών ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
 Ἰράματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
 Γιὰ τὰ ξένα δὴμος μέρα—δέκα φράγκα καὶ τὸ χέρι.

Ἐκαστὴν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
 ἴσῃ κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶν.

Ἐπὶ τοῦ Μάρτη,
 μηνὸς ἀντίφθι.

Ἔτος χίλια καὶ ἑννιά καὶ ἑκατόσσα,
 νῆα πλάσῃ σ'τὰ νέφη πετώσα.

Ἐβρομήντα καὶ κέντες καὶ χίλια,
 ψηφισμάτων σωροὶ σὲ ζεμπίλια.

**Τὸ ζευγάρι τῶν ξυλίων
 καὶ τὸ Στέμμα τῶν Ἑλλήνων.**

- Π.— Ποῦ πᾶς, μαρὶ, τρεχάτος;
- Φ.— Συνομοίτε τὸ κράτος.
- Π.— Ποῦ πᾶς;
- Φ.— Ἐγὼ δὲν ξέρω.
- Π.— Θὰ σοῦ τὴν καταφέρω.
- Φ.— Ποῦ πᾶς, βρε γουρλομάτη;
- Π.— Πηγαίνω σὺ Παλάτι.
- Φ.— Νὰ κἀνῆς τί;
- Π.— Νὰ σοῦσω
- Φ.— Τὸ κράτος, μπουρλοστήρη,
 καὶ ὄπαρχημα νὰ δώσω
 ἴστω Βασιλεῖ τὸ χέρι.

Καιρὸς κατορθωμάτων,
 σπουδαίων θυσῶν,
 καιρὸς ὑπομνημάτων
 καὶ συνομωσιῶν.

Καιρὸς κρυφῶν ὀμιλιῶν
 καὶ μυστικῶν δακτύλων,
 καὶ ἔγώ, ποῦ τὴν φυλὴν μας θαυμάω τὴν ζευξίκα,
 μόνος καὶ μὲ τοὺς φίλους μου
 κυτῶν τοὺς δακτύλους μου,
 καὶ αἰσθάνομαι μὴ λύπη γιὰτ εἶναι μόνον δέκα.

Μίον ἀπὸ καρφενεῖα
 μικρὰ τε καὶ μεγάλα
 βλέπω καὶ ἔγώ, κεφάλαια
 τὴν κάθε Συνοχίαια
 νὰ πηλαγῇ μὲ βόγγους
 καὶ ὑπομνημάτων ἄγκους.

Ποῦ πάτε, Συνοχίαια;... μὸς λένε; σὺ Παλάτι...
 ἀλλὰ γιὰτ, τοὺς λέω, δὲν πάτε σ'τὸν Κορφήτη;
 Δὲν πάτε σὺ Κουβέρνα, δὲν πάτε σ'τὴν Βουλαιε,
 καὶ ἔκει τῆς συμφορᾶς σας νὰ πῆτε τῆς πολλαίε;

Μετὰ μακρὸν ἀγῶνα
 θεομῶν καὶ Συνοχιάτων

πῶς με' ὑπομνημάτων
 τραβᾶτε σ'τὴν Κορφή;

Μέσα σὲ τόσας συμφορᾶς καὶ σοβαροὺς κινδύνους
 πῶς πάτε σ'τὸν ἀνεύθυνον καὶ ἔχι' σ'τοὺς ὑπευθύνους;
 Ἄν ἤμιον Βασιλεῖ καὶ ἐγὼ θέλεγα σ'δλους τέτοια;
 ἴστω βουλευτᾶς πηγαίνετε πρὸς κἀνοὺν τὰ ρουσαφέτρια.

Αὐτοὶ τὰ πάντα σὺζήτοῦν,
 μόνον αὐτοὶ νομοθετοῦν,
 αὐτοὶ τὰ κάνουν ἔλα.

Καὶ οἱε, παιδιὰ, χωρὶς αὐτοὺς
 τοὺς ρήτορας τοὺς τρυφεροὺς
 τινάζετε τὰ κῶλα.

Γιὰτ, τεχνία μου πτωχά.
 ἴσ' Ἄνακτορά μου τρέχετε;
 μὴ γιὰτ τὰ μάτια μοναχὰ
 τοὺς βουλευτᾶς τοὺς ἔχετε;

Σεῖς τοὺς κάνετε μοναχοὶ γιὰτ νὰ γίνονται φωστ ἦρε
 καὶ πατέρες καὶ σωτήρες.
 Σεῖς τοὺς κάνετε, παιδιὰ,
 νὰ σᾶς σῶσουν εἰς τοὺς σᾶλους
 τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους,
 καὶ ἴσῃ ἀναπαράδι.

Σεῖς τοὺς κάνετε μοναχοὺς... πῶς λοιπὸν σ'αὐτοὺς δὲν πάτε,
 μὰ προσέρχεσθε μὲ πόνον
 ἴστω ἀνεύθυνον τὸν Ἰσθῶνον
 καὶ τὰ στέφνα σας κτυπάτε.

Εἰς αὐτὸν τὸν κωκεθῶνα
 τι νὰ κἀνῃ καὶ ἡ Κορφή;

Κι' ἂν τὰ δέχῃα σας συστήσῃ σ'τοὺς πατέρας τὸ Παλάτι,
 σὴν δὲν θέλουν οἱ πατέρες, πῶς μπορεί νὰ γίνῃ καὶ;

Κάτος σ'τ' ἀγὰ σου, θὰ μοῦ ποῦν, γιὰ τέτοια μὴν ἔβρωγῃς,
 καὶ ἔκει πρὸς δὲν οἱ σπέρνουνε δὲν πρ'οῦναι νὰ φυτρώγῃς,
 καὶ ἂν ἔβλεγ' σ' Ρωμῆτικο καλὰ νὰ τὴν περᾶσῃς
 ποτὶ σου νὰ μὴ ἔδρασῃς.

Στην θρόνον του Κουβέντου και της δεδηλωμένης
μη χάσης την ούρα σου,
ανεύθυνος να μένεις
με γυιά σου, με χαρά σου.

Καμμά μην έχει έννοια,
κι έκαινα πρόχουν γένεια
ας έχουν και τα κτένια.

Κ' όταν σου' πη κανείς
με μούρη λυπημένη
πως τρώει μόνο φάδα.

Είπε του προσηγής:
μάρες, στην δεδηλωμένη
του Παραλαμένου τράβα.

* Από τόν μέγαν θρόνον και τόν ήλιοστάλακτον
μάλασσος μακαρίως τόν κόσμο τον εμάλακτον,
και τούς συνεσταλμένους, μα και τούς άσυστάλους,
εις την δεδηλωμένη παράμπη τους έλους.

* Άλλως, αν σγκωθής ποδάρι να πατήσης
και λόγον μας ζήτησης,
κι' αν θέλεις Άναξ θρών
νάσαι καλά και σώνει
στο κρέτος το φαίρον,
ποδ πάντας εξισώνει.

Έντός του κυκεώσος
αυτής της Ρωμηούσινης
στο τέλος θ' άπομείνης
υπεύθυνος αδ μόνος.

Αυτά θα μου φανάξουν οι Συνταγματολόγοι
με μετά πυρωμένο,
και γύρω σκυλοδγι
θα σκούση πεινασιμένο.

Κι' έγω ποδ λες άκούων τόν κοπετόν του κόσμου
και έλέπων ύποδράζον το της Βουλής Ήφραίστειαν,
δρα η μη δρα η, θα λέγω με σκίφιν μοναχός μου...
ιδώ ας θέλω τώρα, και ντίνας ντι κούεστον.

Τάχα κι' αυτοί κι' έκείνου
τόν άδουρμόν ν άκούσος,
και σ' έλους του κινδύνου
τόν κώδωνα να κρούσος;

Ή' όταν ύπομνήματων και τών χαρτιών την πλάσιν
να κρέψος διατόρωσος: ερήν' υμίν και πένιν,
η τών κειμένων νόμων ακολουθών το ρεθμα,
κι' ατόων προσειών μόνον το γράμμα και το πνεομα,
να τήν εξαποστειλω χλωμην και πεινασιμένην
εις την δεδηλωμένην;

Πως θέλω να φανώ σωτήρ μηδεις άμφιβάλετο...
και τώρ' άς ύποδίστομεν, καθήμενι Περικλέτο,
πως είμαι Βασιλγας έγω, και ου λαός πως είσαι,
ποδ για φυλλοπηθήματα συχνά παραπονείσαι.

* Έλα σ' έμα γονυπητής
υπέμνημα να δόστος;

κι' έτσι να μάθει τι ζήτεις
κι' αν έχεις εξίσως.

Παροιστάσεις φανεαστικής και Σαι ζητησείως τραγική.

(Φασουλός ο φωραλός,
ο γελόςος τών γελώων,
προσποιστεί μεγαλειον
πρωτοστάτου, Βασιλγας,

κι' ο φτωχός ο Περικλής, ποδ τόν τρών τα καρφνετα,
προσποιστείται τόν λαό και την κάθε συνταγία.)

Π. — Βασιλγέ μου, θάρρος πάρω
μές στην παραδλή μου,
κι' ύπομνήματα σου φέρνω
για να δής το χαλί μου.

Κυβερνησείς, Παραλαμέντα,
κάνουσ' κουταουρό κουβέντα
και μιλούνε δερεοί.

Κι' ένα μοναχά μάς μένει
κλαίοντας κι' άπηλασιμένοι
να προσέσιωμιν εις σί.

Σδ λυπησος μας με πάνον...
κόκαλα μάς ρίχουν μόνον,
κι' αυτοί τρώνε τα φαγνά.

Κι' ή πένια μέσα σ' άλλα
κι' ύπομνήματα μεγάλα
κατεργάζεται συχνά.

* Έλα σβος μία χαρά τόν λαό σου, λαοσώστη
ποδ τόν λένε κουνενά και της Μιχαλούς χρεώστη.

Κύττα γύρω σου πενιανός,
φώρα κι' άναπαραδία...

Φ. — Βρε καλώς σ' της Συνταγίας,
βρε καλώς στα τα παιδιά.

Κι' έγω λυποδμαι τόν λαόν, τόν τρώον προσελή
ποδ κι' ύπομνήματα γεννά το μέγα του κρανίον,
άλλ' είναι και Κυβέρνησας, άλλ' είναι και Βουλή,
και Γερουσία λειτουργοιν εις έβρας καρφνετιών.

Γνωρίξτε τα πολλά δεινοπαθήματα,
πονά τας Συνταγίας, τούς έμπορούς,
και δέχοι' εδχαρίστος ύπομνήματα,
μα σφρετα, παιδιά σ' τούς βουλγηφόρους.

Π. — Σδ σβος τόν κωφάρον σαν ήρως,
αυτοί για μάς είν ενόμινα δεκάρα,
τρεις φώρας ρητορεύουσ' για τα κάρρα
κι' όλα καρροδρουμεν από ουτρεσος.

Φ. — * Αν τόν θρόνον άγαπάς
αυός πατήρας σος να πάς.
Τι τούς έχει' ίναι πέρας; για να τούς λιθοβολήτς
στον κωφόν τόν έννοστον,
και να τούς έπακαίλητς
με ρουκνείας και μπουρλότα.